

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2464/2015
29.12.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужилаца Д.Б.Д., С.М., Ђ.М. и М.К., сви из Б., чији је заједнички пуномоћник адвокат Н.В. из Београда, против туженог Предузећа за телекомуникације Т.С. а.д. из Б., чији је пуномоћник адвокат А.П. из Б., ради исплате, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4446/13 од 03.04.2015. године, у седници већа одржаној 29.12.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА се предлог тужилаца да се о ревизији изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4446/13 од 03.04.2015. године одлучује као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4446/13 од 03.04.2015. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 10319/10 од 24.03.2011. године, исправљеном решењима тог суда П1 10319/10 од 27.09.2012. године и П1 10319/10 од 22.05.2013. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим су тужиоци тражили да се тужени обавезе да им на име учешћа у добити за период од 01.01.2006. године до 31.12.2006. године исплати и то: тужиљи Д.Б.Д. износ од 53.020,00 динара, тужиоцу С.М. износ од 65.883,00 динара, тужиоцу Ђ.М. износ од 65.420,00 динара и тужиоцу М.К. износ од 92.110,40 динара, све са законском затезном каматом на наведене износе почев од 16.07.2007. године, до исплате. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим су тужиоци тражили да се тужени обавезе да им на име учешћа у добити за 2007. годину исплати и то: тужиљи Д.Б.Д. износ од 27.110,40 динара, тужиоцу С.М. износ од 49.768,80 динара, тужиоцу Ђ.М. износ од 47.212,00 динара и тужиоцу М.К. износ од 52.517,60 динара, све са законском затезном каматом на наведене износе почев од 25.04.2007. године, до исплате. Ставом трећим изреке тужиоци су обавезани да туженом накнаде парничне трошкове у износу од 19.320,00 динара.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж1 4446/13 од 03.04.2015. године одбио као неосновану жалбу тужилаца и потврдио пресуду Првог основног суда у Београду П1 10319/10 од 24.03.2011. године, исправљену

решењима тог суда П1 10319/10 од 27.09.2012. године и П1 10319/10 од 22.05.2013. године .

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци су благовремено изјавили ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 395. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. важећег Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11..55/14).

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Апелациони суд у Београду је решењем Р4 101/15 од 06.11.2015. године предложио Врховном касационом суду одлучивање о ревизији тужилаца, изјављеној против пресуде тог суда Гж1 4446/13 од 03.04.2015. године, као изузетно дозвољеној.

Према одредби члана 395. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена и против другостепене пресуде, која се не би могла побијати ревизијом по одредбама члана 394. овог закона, кад је по оцени апелационог суда о допуштености ове ревизије, потребно да се размотре правна питања од општег интереса, уједначи судска пракса или кад је потребно ново тумачење права.

Врховни касациони суд је оценио да у конкретном случају нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној у смислу члана 395. Закона о парничном поступку, јер нема разлога који указују на потребу уједначавања судске праксе или новог тумачења права, као ни потребу за разматрањем правних питања од општег интереса. Начин пресуђења и разлози на којима су засноване побијане одлуке нижестепених судова усклађени су са важећим тумачењем права и правним схватањима у пракси нижестепених судова и ревизијског суда у погледу права лица којима је престао радни однос код туженог, на исплату учешћа у добити туженог на основу одлуке послодавца, донете у смислу одредбе члана 14. Закона о раду, те не постоји потреба ни за новим тумачењем права. Из наведених разлога, ни у случају прихватања да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној у овом случају исход поступка не би био другачији, односно повољнији по тужиоце. Стога Врховни касациони суд није прихватио предлог Апелационог суда у Београду да се о ревизији тужилаца одлучује као о изузетно дозвољеној, нити је сам оценио да су испуњени услови из члана 395. ЗПП, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући изјављену ревизију у складу са општим правилима о дозвољености ревизије из члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија туженог није дозвољена.

Тужбом поднетом 18.06.2010. године тражено је да се тужени обавезе да тужиоцима на учешћа у добити за 2006. и 2007. годину исплати и то тужиљи Д.Б.Д. износ од укупно 103.020,00 динара, тужиоцу С.М. износ од 115.883,00 динара, тужиоцу Ђ.М. износ од 115.420,00 динара и тужиоцу М.К.

износ од 142.110,40 динара, са припадајућом каматом. У току поступка тужиоци Д.Б.Д., С.М. и Ђ.М. су захтев смањили, тако што су поднеском од 01.02.2011. године тражили да се тужени обавезе да им по истом основу исплати : тужиљи Д.Б.Д. износ од укупно 80.130,40 динара, тужиоцу С.М. износ од укупно 115.651,80 динара и тужиоцу Ђ.М. износ од укупно 112.632,00 динара, док је тужилац М.К. истим поднеском преиначио тужбу повећањем захтева на износ од укупно 144.628,00 динара. Тужиоци немају статус јединствених супраничара из члана 204. ЗПП, већ је у овом поступку свако од тужилаца у смислу члана 203 ЗПП самостална странка, па се вредност предмета спора утврђује према вредности сваког појединог захтева, а не њиховим сабирањем. Имајући у виду да је тужбом тражени новчани износ за сваког од тужилаца појединачно очигледно мањи од цензуса прописаног чланом 467. став 1. ЗПП, ради се о спору мале вредности.

Како је одредбом члана 478. став 6. ЗПП прописано да против одлуке другостепеног суда, донете у спору мале вредности, ревизија није дозвољена, Врховни касациони суд је применом члана 404. истог Закона одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Снежана Андрејевић,с.р.**